

РЕШЕНИЕ

№ 1610

гр. София, 14.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 15.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **1485** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Дял трети, Глава деветнадесета от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „Сърплекс“ Гмбх, ЕИК [ЕГН], с адрес за кореспонденция: ФР Г., [населено място] 40472, [улица], чрез адвокат К. К., срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-2222102400130-091-001/11.09.2024 г., издаден от Г. М., орган, възложил ревизията и А. Н., ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1674/27.12.2024 г. на ДД „ОДОП“ – С. установения резултат по ЗДДС за данъчни периоди м. 07.2022 г., м. 08 и м. 10.2023 г. и са му определени допълнителни задължения в общ размер на 37 766,87 лв. или 19 309,89 евро, както и съответните лихви за забава в общ размер на 1 425,96 лв. или 729,08 евро.

Счита, че РА е необоснован и незаконосъобразен, поради съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Излага твърдения, че реалността на доставките се доказва с представените в хода на ревизията писмени доказателства, а процесните фактури са издадени законосъобразно към момента на възникване на данъчното събитие, т.е. налице е данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл.114 от ЗДДС и е изпълнено условието на чл.71, ал.1, т. 1 от ЗДДС.

Позовава се на съдебна практика на СЕС и ВАС. Искането до съда е за отмяна на оспорения ревизионен акт.

Жалбоподателят, редовно уведомен, се представлява в открито съдебно заседание от адв. К.,

който поддържа жалбата и счита същата за основателна. Счита, че са представени достатъчно доказателства, от които да се докаже реалното изпълнение на доставките. Претендира присъждане на разноски в производството съобразно представен списък. Възразява срещу присъждане на разноски на ответника, в размер посочен в Наредбата за адвокатска работа.

Ответникът - директорът на дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител юрк. Н., счита жалбата за неоснователна и недоказана. Сочи, че не са представени доказателства, че българските дружества са притежавали стоките предмет на последваща реализация, нито е доказан транспорта на стоката, така е както е уговорено Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

СГП, уведомена, не изразява становище по основателността на жалбата.

По отношение на фактите.

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р -22221024000130-020- 001/09.01.2024 г., връчена по електронен път на 23.01.2024 г., изменена със заповеди за изменение на ЗВР № Р-22221024000130-020-002/23.04.2024 г. и № Р-22221024000130- 020-003/22.05.2024 г., е възложено извършването на ревизия на „SURPLEX“ GmbH за определяне на задълженията за ДДС за данъчни периоди м. 06.2021 г. и от м. 04.2022 г. до м. 12.2023 г. Заповедите са издадени от Г. И. М., на длъжност началник сектор при ТД на НАП С., оправомощен със Заповед № РД-01-849/31.10.2022 г. на директора на ТД на НАП С.. Определен е краен срок за нейното извършване до 21.06.2024 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-22221024000130-092-001/11.07.2024 г., връчен по електронен път на 15.07.2024 г.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК от ревизираното дружество е подадено писмено възражение срещу направените предложения за установяване на задължения в РД, което е било прието за неоснователно.

Ревизията е приключила с издаването на РА № Р-22221024000130-091-001/11.09.2024 г., издаден от Г. И. М., орган, възложил ревизията и А. А. Н., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., ръководител на ревизията. РА е връчен електронно на 12.09.2024 г.

С цел събиране на доказателства, необходими за провеждането на ревизията, са предприети редица процесуални действия, подробно описани в констативната част на РД, който по силата на чл. 120, ал. 2 от ДОПК, е неразделна част от издадения РА.

На основание чл. 37, ал. 2 и ал. 3 от ДОПК, на ревизираното лице, по електронен път, е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/ № Р-22221024000130-040-001/01.02.2024 г. № Р-22221024000130 -040-002/22.04.2024 г., в отговор на които са представени доказателства. На основание чл. 45 от ДОПК е извършена насрещна проверка на - „Илария“ ЕООД, резултатите от която са обективирани в протокол за извършена насрещна проверка /ПИНП/ от 10.07.2024 г. В хода на извършената насрещна проверка до „Куотрум“ ЕАД е изготвено ИПДПОЗЛ.

С Протокол № 1996340/20.05.2024 г. е документиран преглед на първични счетоводни документи в офиса на дружеството, извършени са проверки в електронния регистър на НАП.

Установено е, че дружеството SURPLEX GmbH е чуждестранно юридическо лице, регистрирано в Г., [населено място], [улица] за извършваната дейност в България по реда на ЗДДС от 01.01.2009 г. с VIN D.. По реда на ЗДДС е регистрирано от 07.04.2015 г. През ревизирия период е извършвало основно търговия с мобилно производствено оборудване - изкупуване на употребявани машини и производствено оборудване от предприятия в цяла Европа и продажбата им към клиенти в целия свят. Продажбите са осъществявани през уебсайта на дружеството,

управляван от Г. на следния адрес <https://www.surplex.com/en/>. Няма обект на територията на страната и наети лица по трудови правоотношения. Счетоводно е обслужвано от „ЛОТОС-45“ ЕООД, което е подизпълнител на Г.-българска индустриално-търговска камара /ГБИТК/.

Извършена е проверка в електронния регистър на НАП и е установено, че в дневника за продажби за м. 07.2022 г. „ЕР БИ Д. СЕРВИЗ ЕООД, ЕИК[ЕИК] е отразило кредитно известие /КИ/ № 571/13.07.2022 г. по фактура № [ЕГН]/27.04.2022 г. издадена на ревизираното лице с данъчна основа - минус 26 599,30 лв. и начислен ДДС минус 5 319,86 лв. Установено е още, че SURPLEX GmbH не е включило в СД и в дневника за покупки КИ №571/13.07.2022 г. в съответния период, нито в следващи периоди до изготвянето на РА. На база представени документи и обяснения е установено, че фактура № [ЕГН]/27.04.2024 г. с данъчна основа 26 599,29 лв. и ДДС 5 319,86 лв. е платена съгласно приложено банково извлечение. Към нея е издадена фактура за продажба № V4480-006/21.04.2022 г. „SZEMENKAR FATELEP“ Kft, VIN H..

От лицето е посочено, че при опит стоката да бъде взета, е установено, че вече не е налична при „ЕР БИ Д ЖИ СЕРВИС“ ЕООД и продажбата е сторнирана с КИ № G4480-010/06.07.2022. Към 02.07.2024г. в SURPLEX GmbH все още не е получено КИ от доставчика и не е получена обратно платената сума. По казуса е потърсен адвокат, който да заведе дело и да събере невъзстановената сума. От дадените писмени обяснения, след поискване от страна на ревизираното лице, КИ №571/13.07.2022 г. е изпратено от доставчика, без обаче да е уточнено кога е станало това.

Посочено е, че в случая дружеството е получило издаденото към него КИ от „ЕР БИ ДЖИ СЕРВИЗ“ ЕООД, но не е извършило корекция в дневник покупки с размера на данъка по издаденото КИ в данъчния период на издаването му и в следващите периоди. SURPLEX GmbH е ползвало данъчен кредит по 2 фактури - № [ЕГН]/10.08.2023 г. и № [ЕГН]/22.08.2023 г., издадени от „КУОТРУМ“ ЕАД в размер на 3 066,75 лв. При проверка в електронния регистър на НАП е установено, че фактурите не са включени в дневника за продажби на доставчика. Предмет на доставка по фактура № [ЕГН]/10.08.2023 г. е машина EMMEGI PHANTONATIC CNC обработващ център и услуги, свързани с демонтаж и товарене. От ревизираното лице е представена фактура с № V5310-026/31.10.2023 г. издадена на ALFA-PLAST D.o.o., Б. и Х., и документи във връзка с износа. Предмет на доставка по фактура № [ЕГН]/22.08.2023 г. е машини FRAMAR CENTERDOORNC, обработващ център, FINI TOTAR KSC 10 компресор и услуги, свързани с демонтаж и товарене. Представена е продажна фактура с № V5311-015/21.08.2024 г. към „Дронов и син“ ООД, ЕИК[ЕИК].

От доставчика са изискани данни и доказателства във връзка с двете издадени фактури, в отговор на което не са представени такива. От упълномощено лице е получена декларация, съгласно която е представител на счетоводната кантора, която обслужва „КУОТРУМ“ ЕАД и не разполагат с никакви предходни документи. Изискана е информация от управителя във връзка с искането, но поради липса на обратна информация не са могли да отговорят на него.

Ревизиращият екип е извършил проверка в електронния регистър на НАП и е установено, че „КУОТРУМ“ ЕАД има данъчни и осигурителни задължения, подлежащи на разпределение от публичен изпълнител към 28.08.2024 г. в размер на 6 020,41 лв. Последната подадена ГДД по чл. 92 от ЗКПО е за 2021 г. и с нея е декларирана данъчна загуба. В периода на проверката в дружеството има наето 1 лице по трудови правоотношения на длъжност машинен оператор дървообработване с месторабота в [населено място], за което не са подавани декларации обр. 1 и 6, няма наети лица по извънтрудови правоотношения, доставчикът не притежава недвижими имоти, регистриран ЕКАПФ, обект от които е извършвана дейност. Дружеството притежава лек автомобил М. ЦЛС 350 ЦДИ с рег. [рег.номер на МПС], като няма доказателства за покупка на горива, консумативи и резервни части във връзка с експлоатацията му. Във връзка с установеното

е посочено, че дружеството не разполага със стоки от този вид, които да продаде на ревизираното лице.

Ревизираното лице е ползвало данъчен кредит по фактура № [ЕГН]/13.10.2023 г. издадена от „ИЛАРИЯ“ ЕООД с данъчна основа 146 902,80 лв. и начислен ДДС 29 380,56 лв., с предмет на доставка „вертикален обработващ център D. DNM 5700“, на стойност 105 614,82лв., хидравлична преса за огъване MVD A 60-2100 на стойност 36 398,39 лв. и услуги, свързани с подготовка и товарене. Установено е, че дружеството притежава следните документи за стоките: договор за търговия от 14.09.2023 г., проведена търговска кореспонденция по електронен път, описана подробно в РД, банково извлечение за плащане, документи за последваща реализация - фактури към АТР S.A., Полша YIN P., ведно с Invoice V6175-013 от 09.11.2023 г., CMR, бележка за доставка, удостоверение за влизане от 23.10.2023 г., Invoice V6175-014/09.11.2023 г., CMR, бележка за доставка и удостоверение за влизане от 23.10.2023 г. Установено е, че стоките са натоварени в [населено място], България и транспортирани до разтоварен пункт 36-002 JASIONKA, P., превозвач е USLUGI TRANSPORTOWE B. BAR.TLOMIEJ H., P.. Съгласно клетка 24 на CMR стоката е получена от полското дружество на 23.12.2023 г. Има издадена фактура № 526/23.10.2023 г., издадена от превозвача.

При ревизията е извършена насрещна проверка на „Илария“ ЕООД и е връчено ИПДПОЗЛ по реда на чл. 32 от ДОПК, като исканите документи не са представени. При извършена проверка в електронния регистър на НАП е било установено, че дружеството е deregистрирано по реда на ЗДДС от 28.02.2024 г. Фактурата е била включена в дневника за продажба на доставчика. За периода от 25.09.2023 г. до deregистрацията по ЗДДС дружеството не е декларирало в дневниците за покупки никакви покупки. Установено е, че за този период единствения клиент е дружеството „SURPLEX“ GmbH, към което е била издадена фактура № [ЕГН]/13.10.2023 г. Не е установено да е имало наети лица по трудови и извънтрудови правоотношения, не притежава недвижими имоти, МПС, регистриран ЕКАПФ и обекти, в които да е извършвало дейност. За 2023 г. е подадена ГДД по реда на чл. 92 от ЗКПО, без да са декларирани приходи, както и фактури издадени към ревизираното лице.

Във връзка с установеното ревизиращият екип е направил извод, че участието на „Илария“ ЕООД в стопанската операция е само документално, но притежаването само на фактура не е достатъчно за доказване на реалността на доставката, поради което на основание чл. 68, ал.1, т. 1 и чл. 69 от ЗДДС, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по процесната фактура.

С Жалба вх. №53-00-2166/26.09.2024 г. по регистъра на ТД на НАП С. ревизионният акт е оспорен по административен ред.

С Решение № 1674/27.12.2024 г. на ДД „ОДОП“ – С. изданието Ревизионен акт РА № Р-22221024000130-091-001/11.09.2024 г., от Г. И. М., орган, възложил ревизията и А. А. Н., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., ръководител на ревизията е потвърден.

Ревизионният акт е оспорен и по съдебен ред с жалбата, по която е образувано настоящото дело.

В хода на съдебното производство е приета административната преписка представена от ответника, както и допълнително представените от жалбоподателя (в превод от английски на български 6 броя кореспонденция във връзка с „Илария“ ЕООД от л. 233 до л. 260 по делото).

В хода на съдебното производство е назначена и изготвена съдебно –счетоводна експертиза от вещо лице В. Д. Б.. Заключение по ССЧЕ е прието от страните без възражения. Вещото лице е работило по представените по делото доказателства с административната преписка, както и е посетила счетоводството на „СЪРПЛЕКС“ Гмбх .

Съдът кредитира приетото заключение на вещото лице по ССЧЕ като обективно и компетентно

изготвено, съдържащо подробен отговор на поставените ѝ задачи. Всички документи, по които е работило вещото лице са приети към доказателствения материал по делото.

Правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК и е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност.

Разгледана по същество жалбата е частично основателна.

Не се установяват пороци, обосноваващи нищожността на РА.

Същият е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия.

Спазена е предписаната от чл. 120, ал. 1, пр. 1 ДОПК писмена форма по образца по чл. 120, ал. 3 ДОПК с всички задължителни реквизити по чл. 120, ал. 1, пр. 2, т. 1–8 ДОПК, включително мотиви, обосноваващи от фактическа и правна страна установените задължения по ЗДДС в едно с начислените лихви и кореспондираща разпоредителна част при определяне резултатите по данъчни периоди. Фактическите констатации и правни изводи на РА са допълнени и така конкретизирани чрез тези по приложения към него РД Р-22221024000130-092-001/11.07.2024 г., съставляващ съгласно чл. 120, ал. 2, изр. 1 от ДОПК неразделна негова част. Възражение по чл. 117, ал. 5 ДОПК срещу РД е заявено от ревизираното лице, но същото е било прието за неоснователно.

В съдебното производство, съгласно нормата на чл.160, ал.2 от ДОПК, съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. Съдът приема, че обжалвания ревизионен акт Ревизионен акт, е издаден от компетентен орган по приходите, по смисъла на чл.118, ал.2 и чл.119, ал.2 от ДОПК. Спазена е формата по чл.120, ал.1 от ДОПК. От приложенията по административната преписка доказателства се установяват обстоятелствата по спазване процедурата по образуване и развитие на производството пред административния орган. При постановяването на оспорения РА, не се констатира допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са довели до нарушаване правото на защита на оспорващото дружество.

Ревизията е възложена от компетентен орган съгласно приложената по делото заповед издадена от директора на ТД на НАП - С.. РА е издаден в предвидената от закона писмена форма. Спазен е и срокът за издаване, както на РА, така и на РД. Задълженото лице е надлежно уведомено за започване на производството и неговото приключване. Съдът не установи да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да доведат до незаконосъобразност на оспорения административен акт и съответно неговата отмяна.

Страните не спорят, че заповедта за възлагане на ревизия, както и заповедите за нейното изменение са връчени на представляващ ревизираното дружество по електронен път, а срокът на ревизията е спазен.

Материалната и териториална компетентност на издалия РА орган се установи от неоспорената от страните заповед на териториалния директор на ТД на НАП, издадена на основание чл.11, ал.1, т.1 от ЗНАП, във връзка с чл.112, ал.2, т.1 от ДОПК. Същата вменява правомощия по издаване на заповеди за възлагане на ревизии на началник сектор „Ревизии“ – ТД на НАП - С., която е подписала и цитираните заповеди за възлагане на ревизия.

За резултатите от данъчната ревизия е съставен РД при спазване на установения в закона срок (до 14 дни от датата на приключване на ревизията), който надлежно и в срок е връчен на представляващ дружеството – жалбоподател.

В законоустановения срок по чл.117, ал.5 от ДОПК е постъпило възражение срещу доклада. РА е връчен на електронния адрес на жалбоподателя. По изложените съображения съдът приема, че не е допуснато съществено процесуално нарушение, ограничаващо правото на защита на данъчно задълженото лице.

Ревизионният акт е издаден в писмена форма и съдържа предвидените в чл.120, ал.1 от ДОПК задължителни реквизити – името и длъжността на органа, който го издава, номер и дата, данни за ревизираното лице, обхвата на ревизията, извършените действия в ревизионното производство, мотиви за издаването му, разпоредителна част, в която са определени задълженията на ревизираното лице, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, подпис на органа по приходите, който го е издал. Към оспорения ревизионен акт е приложен и РД, като неразделна негова част. При издаване на ревизионния акт, органът по приходите е спазил процесуалноправните разпоредби на ДОПК и ревизионното производство е приключило в зададения срок.

Относно приложението на материалния данъчен закон съдът намира следното:

Не е спорно обстоятелството, че основна дейност на ревизираното дружество е търговия с мобилно производствено оборудване - изкупуване на употребявани машини и производствено оборудване от предприятия в цяла Европа и продажбата им към клиенти в целия свят. Продажбите се осъществяват през уебсайта на дружеството, управляван от Г.: <https://www.surplex.com/en/>. Няма обект на територията на страната и наети лица по трудови правоотношения. Счетоводно е обслужвано от „ЛОТОС-45“ ЕООД, което е подизпълнител на Г.-българска индустриално-търговска камара /ГБИТК/, като от страна на ревизираното лице са подавани СД по ЗДДС, регистри „Дневник за покупки“ и „Дневник за продажби“ и информация от регистрите по чл. 125, ал.1 и ал. 3 от ЗДДС и чл. 125, ал.5 от ЗДДС.

ДОПК не съдържа особени правила относно разпределението на доказателствената тежест в производството по ревизия по общия ред на чл. 112–120 ДОПК, поради което субсидиарно приложение намират правилата за доказване, установени в АПК и ГПК (арг. от § 2 ДР на ДОПК). черпи право на приспадане на данъчен кредит от спорните фактури, претендирайки го по съдебен ред след отказ за признаването му по ревизионния акт, поради което на основание чл. 154, ал. 1 ГПК и чл. 170, ал. 2 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК негова е тежестта да докаже всички факти, на които основава искането си за признаване на това право, за да установи, че са изпълнени условията за възникването и упражняването му. Неизпълнението на задължението на ответника по доказателствата не освобождава дружеството-жалбоподател от тежестта да докаже наличието на всички предпоставки за съществуването на твърдяното от него право.

Предметът на оспорване в съдебното производство е сведен до това, дали реално е извършена доставка, респ. има ли право оспорващото дружество да приспадне данъчния кредит по тях.

1.По отношение на отразено кредитно известие /КИ/ № 571/13.07.2022 г. от „ЕР БИ Д. СЕРВИЗ ЕООД, по фактура №[ЕГН]/27.04.2022 г. издадена на ревизираното лице с данъчна основа - минус 26 599,30 лв. и начислен ДДС минус 5 319,86 лв. ревизиращият екип след извършени служебни проверки в дневниците за покупки и продажби на ревизираното дружество и „ЕР БИ Д. СЕРВИЗ ЕООД, е установил, че ревизираното

дружество не е отразило фактурата и кредитното известие за съответния период, нито в следващи периоди до изготвянето на РА, поради което не е признало право на приспадане на данъчен кредит. Съдът, споделя извода на ревизиращия екип, поради следното:

Следва да се посочи, че редът и начинът на издаване на кредитни известия е регламентиран в чл. 115, ал. 1 ЗДДС, съгласно който, доставчикът е длъжен да издаде известие към фактурата при изменение на данъчната основа на доставка или при развалянето на доставка, за която е издадена фактура. Известието се издава задължително не по-късно от 5 дни от възникване на съответното обстоятелство - чл. 115, ал. 2 ЗДДС. Съгласно чл. 124, ал. 4 от ЗДДС регистрираните лица са длъжни да отразяват получените от тях данъчни документи в дневника за покупки в месеца на издаването им или в един от следващите 12 данъчни периода (не по-късно от последния период по чл. 72, ал. 1 от закона). Това правило обаче, не се прилага по отношение на кредитните известия, защото, според чл. 124, ал. 5 от ЗДДС, регистрираното лице е длъжно да отрази полученото от него кредитно известие в дневника си за покупките за данъчния период, през който то е издадено. Действително, възможно е да се получи така, че получателят на една фактурирана облагаема доставка, във връзка с която доставчикът впоследствие е издал кредитно известие, не е получил своевременно известието, и при положение, че периодът на издаването на този данъчен документ е изтекъл, а са изминали и първите 14 дни на следващия данъчен период, получателят физически не може да изпълни предписанието на чл. 124, ал. 5 от ЗДДС.

С въвеждането на тази разпоредба, законодателят определя, че едно съставено кредитно известие трябва да бъде отразено в дневника за покупките на получателя за данъчния период на неговото издаване, защото самият доставчик има задължението да отразява всички издадени от него данъчни документи, вкл. и кредитни известия, за данъчния период на тяхното съставяне (чл. 124, ал. 2 от ЗДДС). При доставчика кредитното известие намалява сумата на начисления от него данък, респ., на дължимия ДДС, за периода на издаване на известието. Намалението е равно на стойността на данъка, посочена в известието (когато е издадено по облагаема доставка). Същевременно, при получателя, кредитното известие (равнозначно на фактура със знак минус) намалява сумата на данъчния му кредит, съответно, увеличава със същата стойност задължението на това лице по ЗДДС за данъчния период на отразяване на известието. Целта е да не е възможно доставчикът – издател на КИ, да намали своето задължение по ЗДДС за даден данъчен период с определена сума (тази на данъка, посочен на отделен ред в известието), а получателят същевременно да не увеличи задължението си по ЗДДС със същата сума за този именно период, както би се получило, ако той има правото да отрази кредитното известие не само за данъчния период на издаването му, но и (прилагайки общия ред на чл. 124, ал. 4 от ЗДДС) в един от следващите 12 данъчни периода. В случай, че едно кредитно известие се включи в дневника за покупки на получателя в период, по-късен от този на издаване на документа, това ще доведе до занижено данъчно задължение на лицето за периода на издаване на известието и до увеличаване на задължението за този на отразяване на данъчния документ в дневника за покупките, респ., в СД за ДДС. За процесния данъчен период, на практика има неправилно определено задължение по ЗДДС и органът по приходите следва да нанесе нужните корекции, а също така да начисли лихви

за забава.

Ето защо, при издаване на кредитно известие от доставчик по облагаема доставка, е необходимо той да информира получателя (клиента), за съставеното известие и своевременно му го изпрати, за да може последният да спази изискването на чл. 124, ал. 5 от ЗДДС. В конкретния случай, от доказателствата по делото се установи, че дружеството-жалбоподател е получило издаденото кредитно известие № 571/13.07.2022 г. (не е уточнено конкретно кога) по фактура № [ЕГН]/27.04.2022 г. от „Ер Би Джи Сервиз“ ЕООД, но не е извършило корекция в дневник покупки, като отрази размера на данъка по издаденото КИ в данъчния период на издаването му и в следващите периоди. Същевременно с това, обаче се е ползвал от данъчен кредит по фактурата издадена от доставчика в същия данъчен период. Следователно в случая не е отстранен рискът от данъчна загуба и в съответствие с принципа на неутралност на данъка, поради което правилно ревизиращият екип е извършил корекция като са включили издаденото от доставчика КИ в периода на издаването му м. 07.2022 г. Правилно са начислени акцесорни задължения за лихви в размер на 1 270.23лв. Следва да се допълни, че не се споделя твърдението на ревизираното лице, че е нает адвокат, който да заведе дело и да възстанови платената сума, тъй като не са представени никакви доказателства в тази насока (например: номер на заведено дело, съдебно определение или съдебно решение и др.).

2. По отношение на отказаното право на данъчен кредит по фактура издадена от „ИЛАРИЯ“ ЕООД с данъчна основа 146 902,80 лв. и начислен ДДС 29 380,56 лв. и 2 броя фактури - № [ЕГН]/10.08.2023 г. и № [ЕГН]/22.08.2023 г., издадени от „КУОТРУМ“ ЕАД в размер на 3 066,75 лв. съдът, счита следното:

Отказът на право на данъчен кредит е в резултат на недоказани доставки на стоки по смисъла на чл. 6 от ЗДДС. Наличието на доставка (данъчно събитие) е основополагаща предпоставка за задействане механизма както на начисляване (изискуемостта) на данък добавена стойност, така и за възникване на правото на приспадане на данъчен кредит, доколкото наличието на реална доставка на стока по смисъла на чл. 6 от ЗДДС е кумулативно условие за възникване правото на данъчен кредит (В т.см. Решение № 3178 от 15.03.2017 г. по адм. д. № 4707/2016 г. на ВАС, I отд.).

С определението по доклада на делото съдът е разпределил доказателствената тежест. В тежест на административния орган е да установи фактическите констатации в ревизионния акт, послужили като основание за определяне на дължимите от ревизираното лице задължения за ДДС. Наличието на кумулативните условия за възникване на право на данъчен кредит по смисъла на чл. 69 и сл. от ЗДДС, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС, които възпрепятстват възникването му, са факти от обективната действителност, наличието или отсъствието, на които е свързано с възникването на благоприятни последици за оспорващото дружество - възникване на право на данъчен кредит по конкретно посочените фактури. В тежест на задълженото лице е да докаже положителния факт - наличието на условията за възникване на право на данъчен кредит, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС. Изходящият относим факт за приложимостта на цитираните разпоредби от ЗДДС е установяването на реално осъществени доставки на стоки. Страните не са възразили по доклада и разпределената от съда доказателствена тежест.

В нормата на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е дадено определение за данъчен кредит, като това е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка, като в ал. 2 на същата разпоредба е уточнено, че правото на приспадане възниква, когато данъкът е станал изискуем. С разпоредбата на чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, упражняване правото на приспадане на данъчен кредит е обвързано с условието стоките и услугите да се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки. Легалната дефиницията за облагаема доставка е дадена в чл. 12, ал. 1 от ЗДДС, а именно: всяка доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и чл. 9, когато е извършена от данъчно задължено лице по този закон и е с място на изпълнение на територията на страната, както и доставката, облагаема с нулева ставка, извършена от данъчно задължено лице, освен в случаите, в които този закон предвижда друго. Следва да се отбележи, че по делото не са събрани доказателства, нито са налице данни, че в случая е извършена данъчна измама и е нанесена вреда на държавния бюджет. Вярно е, че този въпрос е останал без доказване както в административното, така и в съдебното производство. От друга страна обаче, по делото липсват доказателства или данни, че жалбоподателят е знаел или е бил длъжен да знае, че участва в данъчна измама, още по-малко пък, че е извършил такава.

Същевременно, съгласно разпоредбата на чл. 71, т. 1 ЗДДС лицето упражнява правото си на приспадане на данъчен кредит, когато е изпълнило следните условия: притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и 115, в който данъкът е посочен на отделен ред - по отношение на доставки на стоки или услуги, по които лицето е получател. В случая е безспорно доказано наличието на предпоставката по чл. 71, т.1 ЗДДС - притежаването на данъчни документи - фактури, издадени от прекия доставчик. За да се признае на получателя по облагаема доставка материалното право на приспадане на данъчен кредит по чл. 68 ЗДДС, следва да е изпълнено някое от условията, посочени в чл. 71 ЗДДС, като при изследване предпоставките за възникване правото на данъчен кредит винаги трябва да се държи сметка за това налице ли е облагаема доставка/услуга по смисъла на чл. 6/9, ал. 1 от ЗДДС и едва след това да се проверява изпълнението на съответните предпоставки, регламентирани в нормата на чл. 71 от ЗДДС. Разбирането, че добросъвестният получател по облагаема с ДДС доставка на стоки или услуги не следва да бъде санкциониран с отказ на право на данъчен кредит поради нарушения или недобросъвестност на неговия доставчик, е последователно проведено с константната практика на СЕС.

Най-общо според изложеното в Решение от 21 юни 2012г. по обединени дела C-80/11 (M. kft срещу N. Ad y-йs Vmhivatal Dnl-dun6ntbli Region 6/is Ady F.) и C-142/11 (Piiter Dqvid срещу N. Ad y- йв Vcmhivatal lszak-alfijldi Regionц/is Ady F.) във връзка с приложението на Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (ОВ L 347), ако е установено предаването и приемането на стоките между доставчика и получателя и последващата им реализация чрез облагаеми доставки и за целите на икономическата дейност, неизпълнението на задълженията на прекия доставчик или предходните по заприходяване на стоките в тяхното счетоводство или друго неизпълнение на задължения във връзка с воденото от тях

счетоводство и доказването на произход на стоката или направени съпътстващи разходи, могат да обосноват отказ на право на данъчен кредит, само ако въз основа на обективни данни е установено, че получателят на стоките е знаел или е трябвало да знае, че конкретната сделка е част от данъчна измама, извършена от доставчика или стопански субект по веригата. В настоящия случай това не е установено, а органът по приходите не следва да вменява задължение на получателя на фактурата да извършва проверки на съдоговорителя си, каквито по принцип той не е длъжен да прави. Следователно в конкретния случай от една страна дружеството - жалбоподател притежава данъчни фактури, издадени съгласно всички правила на ЗСч и ЗДДС, а от друга - няма каквито и да било данни, че действията на преките доставчици на жалбоподателя са неправомерни, както и за евентуални нарушения или измама от тяхна страна.

В същия смисъл е и решението на СЕС по дело C-324/11, според което Директива 2006/112 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска данъчен орган да откаже на данъчнозадължено лице правото да приспадне дължимия или платен ДДС за предоставени му услуги, поради това че издателят на фактурата за тези услуги не е декларирал наетите от него работници, без този орган да доказва, въз основа на обективни данни, че това данъчнозадължено лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото си на приспадане, е част от данъчна измама, извършена от посочения издател или от друг стопански субект нагоре по веригата на доставки. Уредбата на съюзното право, националното позитивно право и практиката на СЕС са разяснени в същия смисъл от изпълнителния директор на НАП в Указание № 20-00-134 от 21.06.2013 г. Така в раздел трети т. 1 от указанието се утвърждава, че "...не е допустимо да се обосновава теза за липса на доставка в условията на абсолютна симулация само с доказателства за нередности при доставчика или предходни доставчици, включително такива за липса на персонал, активи и т. н. Подобни доказателства биха могли само да подкрепят други основни доказателства, с които се установяват нередности при самия получател по така издадени фактури. Предвид събраните доказателства и установените обстоятелства, разгледани в съвкупност съдът намира за доказано, че доставките са осъществени и поради това необосновано е отказано признаването на данъчен кредит по посочените фактури.

Липсата на материален и персонален потенциал у доставчика за извършване на облагаемата доставка на услуга е индicia за несъществуваща доставка, без да е достатъчно за дисквалифициране на правото на данъчен кредит - вж. т.т. 44 и 45 от решението на СЕС по дело C-324/11 /"....Директива 2006/112 трябва да се тълкува в смисъл, че фактът, че данъчнозадълженото лице не е проверило дали доставчиците по спорните фактури са имали кадрови, технически или най-общо казано ресурсен потенциал за покупка на доставената стока, не представлява обективно обстоятелство, от което може да се заключи, че получателят на фактурата е знаел или е трябвало да знае, че участва в сделка, свързана с измама с ДДС, когато този получател не е разполагал с данни, въз основа на които да заподозре наличието на нарушения или измама в това отношение от страна на този издател."

Не се установяват и „нередности“ при получателя по издадените фактури. Органите по приходите не оспорват редовността на воденото от ревизираното лице и неговите

доставчици счетоводство. По записванията в счетоводствата на доставчика и получателя е оставена информационна следа за доставките, а позоваването на счетоводните записвания е допустимо при действието на чл. 51 от ДОПК.

Следва да се обърне внимание на мотивите на СЕС в решението си по дело С-142/2011, където СЕС приема, че от акта за преюдициално запитване по С-142/2011 следва, че доставките на стоки/услуги/ впоследствие са използвани от жалбоподателя за нуждите на собствените му облагаеми сделки /т.43/; данъчно-задълженото лице е получило стоките и услугите /т.45/; самият втори преюдициален въпрос по това дело /т.33/ съдържа предпоставката, че данъчната администрация не оспорва извършването на отразената във фактурата сделка.

Затова Решенията на СЕС по посочените по-горе дела, дават основание да се приеме, че при доказана реалност на предмета на пряката доставка на получателя по фактурата се следва данъчен кредит, който не може да бъде отказан поради действия на преките доставчици, които ревизираното лице не може да контролира. Без съмнение, тези решения следва да бъдат прилагани като прецедент при доказан /или безспорен /наличен при ревизираното лице или предмет на последваща облагаема доставка предмет на пряката доставка, като на РЛ не следва да се възлага доказателствена тежест относно обстоятелствата по т.61 от Решението от 21.06.2012г.: дали издателят на фактурата е ДЗЛ /в тази връзка и Решението от 22.12.2010г. по С-438/09 D./.

С оглед изложеното, съдът намира, че е налице доставка по смисъла на чл. 6/9 ЗДДС. Налице е прехвърлянето на собственост върху стока срещу насрещна престация на основание на сключена сделка. Налице са и предпоставките на чл. 71 ЗДДС. Освен това получателят на доставката, за която е начислен данък е регистрирано по ДДС лице към датата на възникване на данъчното събитие и към датата на издаването на данъчната фактура, данъкът по облагаемата доставка е начислен по смисъла на чл. 86 ЗДДС от регистрирано по този закон лице /доставчик/ най-късно към датата, на която изтича данъчният период, следващ периода, през който е възникнало данъчното събитие за облагаемата доставка; доставката, по която е начислен данъкът, е облагаема към датата на възникване на данъчното събитие; получената от внос стока или по облагаема доставка стока или услуга е използвана, използва се или ще бъде използвана за извършване на облагаеми доставки; получателят притежава данъчна фактура или данъчно дебитно известие, отговарящи на изискванията на Закона за счетоводството и на този закон, видно от представените с възражението към ревизионния доклад фактури.

С цел изясняване на спорните обстоятелства по делото е изготвена ССЕ, изслушана в с.з. на 15.09.2025г., неоспорена от страните, във връзка с която за да отговори на поставените задачи, вещото лице е прегледало приложените и приети по делото доказателства, както и е посетило счетоводството на проверяваното дружество.

Видно от заключението по ССЕ, с оглед вида на бизнес модела, прилаган от жалбоподателя се установява, че дружеството е сключвало споразумения с предприятията в страната за публикуване на обяви за продажба на употребявани машини и производствено оборудване. Брокерския модел на дружеството е услуга за компании, които искат да продадат употребявани машини, превозни средства или оборудване. От своя страна регионалните брокери са подкрепяли продавачите лично на място, чрез чат на

живо в платформа за онлайн срещи и разговори или по имейл от първоначалната оценка и документация до провеждането на търга на сайта на дружеството -жалбоподател. Така посоченият модел съчетава лични съвети с възможностите, които дава обхвата на международния онлайн пазар. От заключението става ясно, че в обявите за продажба качени на сайта на дружеството е посочен начина на наддаване, таксите за транзакции, които плащат продавачите, как се предлагат машините и други. Според установеното от вещото лице, обявените за продажба стоки оставали собственост на местните предприятия и се съхранявали в техни производствени и складови помещения до предаването им за превоз до клиента. Вещото лице е посочило още, че ревизираното дружество не разполага със собствени или наети помещения и с персонал в страната, а мястото, където се съхранявали стоките се посочва в обявите за продажба.

Предвид вида на стоките, с които търгува жалбоподателят респ. кои от тях са предмет на доставки, в заключението си вещото лице сочи, че жалбоподателят извършва продажбите си чрез организирани търгове на сайта www.surplex.com, като се предлагат различни по вид и функции стоки (основно промишлени машини и оборудване), както следва: Строителни машини малки и ръчни съоръжения, чип центрофуга, бормашини; Б. за пълзящи, конен транспортър, машина за шприцоване; Металообработващи машини, стругове, компоненти за съхраняване на слънчева енергия, шлайф машина; Машина за рязане на предавки, хидравлична преса; Ултразвукова заваръчна производствена линия, ролкова резачка, стругове. Предлагат се и директни продажби на фиксирани цени. Дружеството купува организира търгове или предлага на пазара машинни елементи и цялостни заводи на големи стойности.

На въпроса как жалбоподателят се свързва с доставчиците и клиентите експертът е отговорил, че от дружеството се извършват директни продажби на клиентите на промишлени машини и оборудване, като хидравлична преса за рисуване, леярска метална обработваща линия, машина за плоскости, завод за суровини и производство на хартия, влакна- производствена клетка, портална фреза, фреза с маса за карантия, център за обработка машина за плоскости и други. Машините и оборудването предвидени за продажба се обявяват на уебсайта на дружеството. Регионалните брокери се свързват с продавачите и клиентите лично на място, ако е възможно или чрез чат на живо в платформа за онлайн срещи и разговори или по имейл.

В случай на проявен интерес от страна на клиент и договорена продажба съответния търговец - доставчик, фактурира машините на „СЪРПЛЕКС Гмбх“, който от своя страна ги фактурира на клиента. След плащането се получава подробна фактура за вземането, като е посочен адреса на вземането и данни за контакт. На последната страница на фактурата е референцията или номера на артикула. Посочен е графика за координиране, контакт с продавача, описание на закупения артикул и пълния адрес на мястото на вземане, като допълнителните разходи варират.

От заключението по ССЕ във връзка с извършвани огледи на стоките е видно още, че именно мястото, на което се съхраняват машините и оборудване се посочва в обявите за продажби и съответно търговците поемат задължението да осигурят достъп до обявените за продажба стоки за огледи извършване на оценки изпитания преглед на техническа документация. Клиентите организират превоза на закупените машини и

оборудване от България до съответната държава членка на ЕС или трети страни. След регистриране с бизнес акаунт данните се проверявали веднага автоматично. Понякога се налагал и допълнителен преглед, който е ръчен. Посочило е, че някои партии изискват да се проверят, за да се направят оферти, като доставчикът на търг извършва цялостна проверка на идентификация на клиента, което спомагало за спазването на законовите и регулаторни изисквания, потвърждава купувачите, предотвратява измами и злоупотреби. Контактите се осъществяват, чрез чат на живо в платформа за онлайн срещи и разговори или по имейл.

В своето заключение вещото лице установява и начина организиране на транспорта на стоките, като видно от същото става ясно, че клиентът е отговорен както за транспорта на закупените стоки, така и за разходите, които са за негова сметка. Установено е, че след като жалбоподателя „СЪРПЛЕКС Гмбх“ получи плащането от клиента по издадената фактура стоката се предава на транспортната фирма посочена в ЧМР-то от склада на българското дружество, където се съхранява стоката. Кандидатстването за възстановяване на ДДС се осъществява след 2 седмици, като се предоставят документи в зависимост от страната, в която е бил извършен превоза за да се обоснове освобождаването от данъци. При непредставяне на документи фактурата става фактура с ДДС, като се използва депозитът за покриване на сумата на данъка.

От заключението на ССЕ не се установява и отклонение на доставките, както и свързаните с тях продажби, от обичайната търговска практика на дружеството по ф-ра № ...1 от 13.10.2023г. издадена от „ИЛАРИЯ“ ЕООД с предмет — продажба на употребявани машини, в размер на 29 380.56 лв. и в размер на 3 066.75лв. по фактури № 18...18 от 10.08.2023г. и № 18....19 от 22.08.23г. издадени от „Куотрум“ ЕАД. Според изложеното в експертизата, вещото лице констатира, че към фактурата на „ИЛАРИЯ“ ЕООД са представени договор за търговия от 14.09.23г. проведена търговска кореспонденция по електронен път, банково извлечение за плащане, документи за следваща реализация-фактури, ЧМР, бележки за доставка и удостоверение за влизане “АТР” S.A. - Полша. Посочено още, е че стоките са натоварени в [населено място] и са транспортирани до разтоварен пункт в Полша и издадена фактура № 526 от 23.10.23г. от превозвача. Машините закупени от „КУОТРУМ“ ЕАД са предмет на износ към Б. и Х. и към „Доронов и син “ООД. В заключение на горното експерта е посочил, че доставките по посочените фактури, както и свързаните с тях продажби са от обичайната търговска практика на дружеството, а начинът за извършване на продажби чрез уебсайт е характерен за съвременната търговия по целия свят.

От ССЕ не се установява и доказва наличието на собствени и наети търговски обекти и персонал на територията на РБългария от страна на жалбоподателя. Вещото лице констатира, че за съхраняване на продаваните машини и оборудване се ползват помещения наети от или собственост на доставчиците.

С оглед изложеното и мотивите за отказ да се признае право на приспадане на данък, съдът намира, че само поради единствения мотив за липса на материална обезпеченост на преките доставчици не може да се ограничи правото на получателя по доставки на стоки и услуги да приспадне данъчен кредит за платени от него стоки и услуги, ползвани за целите в икономическата му дейност, при липса на данни за данъчна измама. В тази

насока са Решения на С. по дело С-18/13, както и решения по делата „Б.“ и „Ф.“ и цитираната в тях практика. Режимът на правото на данъчен кредит, предвиден в Директива 2006/112 не допуска данъчнозадълженото лице, което не е знаело или не е могло да знае, че съответната сделка е част от извършена от доставчика данъчна измама или че сделка по веригата е опорочена, поради измама с ДДС, да бъде санкционирано, като не му бъде признато право на приспадане на ДДС. В случая органите по приходите излагат съображения, предимно свързани с липсата на кадрова обезпеченост на доставчиците, като в същото време не се позовават и не представят доказателства за наличие на данъчна измама.

Съгласно решение по дело С-18/13 от 13.02.2014 година обаче, именно данъчната измама трябва да бъде доказана във връзка с липсата на материална или кадрова обезпеченост, както и пропуските в счетоводната отчетност на доставчиците. При липса на установена данъчна измама, посочените пропуски сами по себе си не могат да бъдат основание за отказ да се признае правото на приспадане на данъчен кредит. В посоченото решение се разяснява, „ че само по себе си, за да се откаже признаването правото на приспадане, не е достатъчно да липсва материална и персонална обезпеченост на доставчика или негов подизпълнител, нито разходите за услугата в счетоводната им документация да са неоправдани или в някои документи да липсват подписи на посочените като доставчици лица. Необходимо е още тези обстоятелства да сочат за наличието на измама и от обективните данни, предоставени от органите по приходите да се установява, че данъчно задълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която е обосновава правото на приспадане, е част от измама“. Съобразно т. 46-53 от визираното Решение на С. По дело С-342/11, в хипотезите, при които доставката не е извършена между посочените във фактурите страни, проверката дали самият издател на фактурата е осъществил въпросната сделка е предпоставена от наличието на конкретни улики за наличието на измама, предоставени от данъчния орган/т. 53/. Това разбиране е застъпено и в т. 61 и т. 62 от решението на СЕС. По обединени дела С -80/11 и С-142/11, съобразно които „данъчната администрация не може по принцип да изисква от данъчнозадълженото лице, което иска да упражни правото на приспадане на ДДС, от една страна, да провери, че издателят на фактурата за стоките, във връзка с които се иска упражняване на това право, има качеството на данъчнозадължено лице, разполагал е със стоките, предмет на доставката, бил е в състояние да ги достави и е изпълнил задълженията си за деклариране и внасяне на ДДС, за да се увери, че доставчиците нагоре по веригата не са извършили нарушения или измама, или, от друга страна да притежава документи в това отношение.

В обобщение следва, че наличието на преки доказателства за реалност на доставките на стоки и услуги, каквито ревизираното лице при проявена дължима грижа е обезпечило още в хода на своята търговска дейност, като съставя различни по вид писмени доказателства (договор за търговия от 14.09.23г. проведена търговска кореспонденция по електронен път, банково извлечение за плащане, документи за следваща реализация-фактури, ЧМР, бележки за доставка и удостоверение за влизане “АТР” S.A. - Полша. Представена е и фактура № 526 от 23.10.23г. от превозвача, което е индиция, че стоките са натоварени в [населено място] и са транспортирани до разтоварен пункт в Полша, а машините закупени от „КУОТРУМ“ ЕАД са предмет на износ към Б. и Х. и към „Доронов

и син “ООД и др.) дава основание на настоящия съдебен състав да приеме за успешно проведено от страна на жалбоподателя главно и пълно доказване на настъпване на юридически факти, водещи до възникване на право на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури. Тези изводи се подкрепят и от заключението на приетата по делото ССЕ.

В резултат, съдът намира, че жалбата в тази част е основателна и следва да бъде уважена. По изложените съображения съдът приема, че РА е издаден от компетентен орган, в предвидената форма, но при несъответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменен в тази част.

Относно разноските.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с § 2 ДР на ДОПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. Предвид изхода на делото и на основание чл. 161, ал. 1, изр. 3 ДОПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски съобразно списъка по чл.80 ГПК в размер на 3 942,12 лв. На ответникът също се дължат разноски съобразно отхвърлената част, които възлизат в размер на 959 лв. и по компенсация с вземането за разноски на ответника, съобразно отхвърлената част на жалбоподателя следва да се присъдят разноски в размер на 2 983,12 лв.

Във връзка с гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на „Сърплекс“ Гмбх, ЕИК [ЕГН], с адрес за кореспонденция: ФР Г., [населено място] 40472, [улица], чрез адвокат К. К., срещу РА №Р-2222102400130-091-001/11.09.2024 г., издаден от орган по приходите, потвърден с Решение № 1674/27.12.2024 г. на ДД „ОДОП” – С. установения резултат по ЗДДС за данъчни периоди, м. 08 и м. 10.2023 г. и са му определени допълнителни задължения в общ размер на 32 447,31 лв. или 16 590.05 евро и съответните лихви за забава.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Сърплекс“ Гмбх, ЕИК [ЕГН], с адрес за кореспонденция: ФР Г., [населено място] 40472, [улица], чрез адвокат К. К., срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-2222102400130-091-001/11.09.2024 г., издаден от Г. М., орган, възложил ревизията и А. Н., ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1674/27.12.2024 г. на ДД „ОДОП” – С. установения резултат по ЗДДС за данъчни периоди м. 07.2022 г., и са му определени допълнителни задължения в общ размер на 5319,86 лв. или 2 720 евро, както и съответните лихви за забава в общ размер на 1 425,96 лв. или 729,08 евро.

ОСЪЖДА Териториална дирекция на НАП да заплати на „Сърплекс“ Гмбх, ЕИК [ЕГН] сумата от 2 983.12 лв. или 1 525.24 евро разноски по делото (по компенсация).

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ:

